

Městská část Praha - Suchdol

starosta městské části

Suchdolské nám. 734/3, 165 00 Praha - Suchdol, tel.: 220 921 218
e-mail: starosta@praha-suchdol.cz, www.praha-suchdol.cz, IČ: 00231231

Ministerstvo pro místní rozvoj
Staroměstské náměstí 6
110 15 Praha 1

prostřednictvím

Magistrátu hlavního města Prahy
odbor stavební
Jungmannova 35/29
111 21 Praha 1

NAŠE ZNAČKA
UMC P_Such 02606/2008

VYŘIZUJE
Ing. Hejl

V PRAZE DNE
26. září 2008

Věc: Odvolání proti rozhodnutí MHMP OST ze dne 28.8.2008, č.j. S-MHMP-45914/2007/OST - SOKP 518 – Ruzyně - Suchdol

Účastník řízení, Městská část Praha-Suchdol, podává dne 26.9.2008 odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odbor stavební ze dne 28.8.2008, č.j. S-MHMP- 45914/2007/OST SOKP 518 – Ruzyně – Suchdol.

Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební rozhodl ve věci žádosti Ředitelství silnic a dálnic ČR, závod Praha, se sídlem Na Pankráci 56, 145 05 Praha 4, IČ: 6599390, zastoupeného společností VIS a.s., se sídlem Bezová 1658/1, 147 01 Praha 4, IČ: 60192712 tak, že vydal :

I. podle § 92 odst. 1 stavebního zákona rozhodnutí o umístění stavby nazvané „Silniční okruh kolem Prahy (SOKP), stavba 518 Ruzyně – Suchdol“ (dále jen „SOKP 518“) na pozemcích v k.ú. Ruzyně, Dolní Liboc, Přední Kopanina, Nebušice, Lysolaje, Suchdol a Sedlec v Praze 6 a na pozemcích v k.ú. Horoměřice a k.ú. Roztoky ve Středočeském kraji

a současně

II. podle § 86 odst. 5 stavebního zákona rozhodnutí o ochranném hlukovém pásmu podél stavby SOKP 518 na pozemcích v k.ú. Ruzyně, Dolní Liboc, Přední Kopanina, Nebušice, Lysolaje, Suchdol a Sedlec v Praze 6 a na pozemcích v k.ú. Horoměřice a k.ú. Roztoky ve Středočeském kraji.

Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního ze dne 28.8.2008, č.j. S-MHMP-45914/2007/OST, byla doručena účastníkovi veřejnou vyhláškou.

Městská část Praha – Suchdol je účastníkem územního řízení na základě § 85 odst. 2 písm. a), b) a c) stavebního zákona, tj. jako vlastník pozemků a staveb, na kterých má být záměr uskutečněn, jako vlastník sousedních pozemků a staveb a též jako osoba, o které to stanoví zvláštní právní předpis. Vlastnické právo k pozemkům a stavbám Městská část Praha – Suchdol odvozuje z § 18 odst. 3 a 4 zákona o hlavním městě Praze ve spojení s § 17 Statutu hlavního města Prahy. Postavení účastníka řízení jako osoby, o které to stanoví zvláštní právní předpis odvozuje Městská část Praha – Suchdol z § 18 odst. 1 písm. i) zákona o hlavním městě Praze, tj. do samostatné

působnosti městské části náleží oprávnění vystupovat jako účastník územního řízení, v nichž se vydává územní rozhodnutí v území městské části.

Proti celé výrokové části uvedených rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebnímu podává účastník řádně a v zachované zákonné lhůtě toto odvolání, které odůvodňuje, jak níže uvedeno.

I.

Odvoláním je napadána celá výroková část shora uvedených rozhodnutí, neboť účastník tvrdí, že rozhodnutí je věcně nesprávné, a dále tvrdí, že stavební úřad rozhodl na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, protože se nezabýval všemi důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci tak, jak je ze zákona povinen a na základě takto nedostatečně provedeného dokazování dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním.

II.

Výroková část odvoláním napadených rozhodnutí je nesprávná, neboť správní orgán vedl řízení nezákonným způsobem. Podání žádosti společností VIS, a.s., nemůže být platným právním úkonem, neboť plná moc, kterou tato společnost předložila, nezakládá oprávnění k podání žádosti o vydání územního rozhodnutí. Podání žádosti o vydání územního rozhodnutí osobou, která není zmocněncem dle ustanovení § 33 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen správní řád) je neplatným právním úkonem a nelze s ním spojovat žádné právní účinky. Proto nemohlo být platně zahájeno předmětné řízení. Dle ustanovení § 85 odst. 1 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (dále jen stavební zákon) je účastníkem řízení pouze žadatel. Žadatelem dle předmětného rozhodnutí je Ředitelství silnic a dálnic ČR, které však v řízení žádné právní úkony neprovádělo, právní úkony činila vždy jen společnost VIS, a.s., mimo rozsah zmocnění vymezený plnou mocí z 30.5. 2003. Po celou dobu řízení nebyly právní úkony společnosti VIS, a.s. nikým konvalidovány. Jelikož se správní orgán s otázkou podmínky vedení řízení nevypořádal a v takovémto kvazi řízení vydal „rozhodnutí“, nemůže „rozhodnutí“ z hlediska zákona obstát. Takový postup je vážnou procesní vadou, která zakládá nicotnost takového rozhodnutí pro jeho vnitřní rozpornost dle ustanovení § 77 odst. 2 správního řádu, a proto odvolatel alternativně navrhuje postup odvolacího orgánu dle ustanovení § 78 odst. 3 správního řádu.

Nedostatek zmocnění společnosti VIS, a.s. byl vznesen jako námitka odvolatele již v rámci veřejného ústního řízení a jak patrně z výrokové části předmětného rozhodnutí, správní orgán této námitce nevyhověl. Své rozhodnutí však opřel o nesprávné odůvodnění, neboť v tomto uvádí, že ... *Náležitosti plné moci správní řád neřeší; přestože plná moc zmocňuje VIS a.s. k mnoha úkonům, je z ní zároveň zřejmé, že tato společnost je oprávněna i k podání návrhu na územní řízení....*

V rozporu s tímto tvrzením správního orgánu je zastoupení na základě plné moci upraveno v ustanovení § 33 odst. 2 a) správního řádu, které stanoví, že zmocnění může být uděleno k určitému úkonu, skupině úkonů nebo pro určitou část řízení a dle ustanovení 33 odst. 2 b) správního řádu pak pro celé řízení. V ustanovení § 33 odst. 3 správního řádu je dále stanoveno, že zmocněnec může udělit plnou moc jiné osobě, aby místo něj jednala, jen je-li v plné moci uvedeno, že tak může činit.

Jak z výše uvedeného vyplývá, zákonná dispozice v tomto případě nenastala a je tedy na místě uzavřít, že správní orgán se nevypořádal s námitkou účastníka řízení tak, jak

mu zákon ukládá, čímž byla zkrácena procesní práva účastníka řízení. V důsledku toho je takové rozhodnutí nutno též považovat za nepřezkoumatelné. Jak patrně z ustálené judikatury a rozhodovací praxe ve správním soudnictví, pod procesní práva žalobce soud podřazuje i právo na to, aby se správní orgán vypořádal s námitkami žalobce v průběhu správního řízení i jeho námitkami uvedenými v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (*srov. též rozhodnutí Vrchního soudu v Praze vedené pod sp. zn. 5 A 98/98*).

III.

Výroková část odvoláním napadeného rozhodnutí je po právní stránce nesprávná, neboť hned v jeho úvodu je toliko konstatována skutečnost, že správní orgán si vyhradil pravomoc dle ustanovení § 17 odst. 1 stavebního zákona. Z odvoláním napadeného rozhodnutí tak není patrné, jaká z dispozic vymezená v ustanovení § 17 odst. 1 stavebního zákona byla podle správního orgánu naplněna. Dle ustanovení § 17 odst. 1 stavebního zákona....*"Nadřízený stavební úřad si může vyhradit pravomoc stavebního úřadu prvního stupně u jednotlivých technicky zvláště obtížných nebo neobvyklých staveb nebo u opatření s rozsáhlejšími účinky na stavební prostředí, kulturní památku, památkovou rezervaci, nebo památkovou zónu v jejich okolí."* V rozhodnutí se neuvádí ani konkrétní důvod vyhrazení pravomoci, ani zda se jedná o kumulaci zákonem vymezených důvodů. K uvedenému odvolatel odkazuje na ustálenou soudní judikaturu, především na *rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.3. 2008, čj. 6 As 48/2006-118*.

Z tohoto hlediska je rozhodnutí po právní stránce nesprávné, neboť je nepřezkoumatelné, čímž je porušena zákonnost řízení z důvodu zkrácení procesních práv účastníka řízení.

IV.

Výroková část odvoláním napadeného rozhodnutí je nesprávná, neboť řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí bylo zatíženo mimo jiné procesní vadou, spočívající v přerušení řízení bez vyrozumění účastníků, že v řízení se pokračuje, a bez provedení záznamu do spisu o pokračování řízení.

Dne 31.1.2007 podalo Ředitelství silnic a dálnic ČR, závod Praha údajně zastoupené společností VIS a.s. u odboru stavebního MHMP žádost o zahájení územního řízení o umístění stavby „Silniční okruh kolem Prahy, stavba 518 Ruzyně – Suchdol“. Odbor stavební MHMP svým usnesením ze dne 15.3.2007 přerušil územní řízení a vyzval žadatele, aby ve lhůtě do 29.2.2008 doplnil svůj návrh (žádost) spolu s formulářem žádosti na vydání územního rozhodnutí, jinak bude územní řízení zastaveno.

Přerušil-li odbor stavební MHMP řízení, ze zákona v něm mimo jiné pokračuje, jakmile odpadne překážka, pro niž bylo řízení přerušeno. O tom, že v řízení pokračuje, vyrozumí správní orgán účastníky a provede o tom záznam do spisu (§ 88 stavebního zákona ve spojení s § 65 odst. 2 správního řádu). Odbor stavební MHMP porušil své povinnosti, neboť nevyrozuměl účastníky o tom, že pokračuje v přerušeném řízení. Účastníci tak nemohli zjistit, že byl doplněn návrh na zahájení řízení o umístění stavby, a seznámit se s kompletním spisem.

Správní orgán jednal v rozporu se základními zásadami správního řízení, když zahájení řízení oznámil až po uplynutí jednoho roku od podání žádosti o územní rozhodnutí dne 5.2. 2008 „Oznámením - zahájení územního řízení a nařízení veřejného ústního jednání“. Rozhodnutí o přerušení tak bylo vydáno, aniž by zahájení řízení bylo oznámeno tak, jak ukládá ustanovení § 87 odst. 1 stavebního zákona.

Tím správní orgán porušil zásadu procesní rovnosti stran, neboť účastníka řízení krátil na jeho procesních právech a rozhodnutí vydané na základě takového řízení nelze považovat za vydané v souladu se zákonem.

V.

Odvolatel považuje výrok správního rozhodnutí po právní stránce za nesprávný, neboť je v rozporu s právními předpisy a řízení, které mu předcházelo, bylo vedeno v rozporu se zákonem.

Výzvou správního orgánu ze dne 15.3. 2007 vedenou pod sp.zn. S-MHMP 45914/2007/OST/Št bylo žadateli uloženo, aby do 29.2. 2008 doplnil návrh mimo jiné o vyjádření Ministerstva životního prostředí (MŽP), zda je jeho stanovisko EIA vedené pod č.j. NM700/1327/2020/OPVŽ/02 e.o. ze dne 30.4. 2002 platné pro předkládanou dokumentaci. Takové vyjádření však nebylo ani dne 3.3. 2008 součástí spisové dokumentace (pozn. požadované vyjádření nebylo součástí spisu ani v den ústního jednání a ani v den vydání rozhodnutí). Správní orgán tak porušil zákon, konkrétně ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle kterého správní orgán usnesením řízení zastaví, pokud žadatel ve stanovené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání v pokračování řízení. Že se jedná o podstatnou vadu řízení, je patrné z předmětné výzvy správního orgánu, respektive usnesení o přerušení řízení, v jehož odůvodnění je výčet nedostatků žádosti o vydání územního rozhodnutí, kde se podává, že *... "Zvláště je vyžádáno právě vyjádření Ministerstva životního prostředí ČR k platnosti jeho stanoviska o hodnocení vlivu stavby na životní prostředí vydaného v roce 2002 podle zákona č. 244/1992Sb. nikoli podle zákona č. 100/2001 Sb. účinného od 1.1. 2002."*

Výše uvedeným postupem správního orgánu byla rovněž porušena zásada právní jistoty účastníka řízení, neboť v obdobné věci má správní orgán rozhodovat shodně. Jak vyplývá z usnesení správního orgánu ze dne 25.2. 2008 vedeného pod sp. zn. S-MHMP 484448/2006/OST/Št týkajícího se Silničního okruhu kolem Prahy, stavba 511 Běchovice - dálnice D1, správní orgán řízení v této věci zastavil právě z důvodu nedoplnění podání žadatelem ve stanovené lhůtě.

Odvolatel zastává právní názor, že ze shora uvedených skutečností vyplývá, že rozhodnutí nemůže být po právu, když v řízení, které mu předcházelo byl porušen zákon. Žadateli, coby účastníku řízení tak byla zjednána zjevná výhoda, což je v rozporu se zásadou rovnosti stran a zásadou nestrannosti správního orgánu, uvozenými ustanovením § 7 odst. 1 správního řádu, jež stanoví, že *...dotčené osoby mají při uplatňování svých procesních práv rovné postavení. Správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám nestranně a vyžaduje od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou.*

Dále je dle ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu správní orgán povinen *postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy* a dle ustanovení § 2 odst. 21 správního řádu je správní orgán povinen *uplatňovat svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena.* Správní orgán tak zjevně jednal nad rámec své pravomoci, když nepostupoval podle zákona a řízení nezastavil, jak mu ukládá zákon, tedy ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

VI.

Výrok odvoláním napadeného rozhodnutí je dále nesprávný, neboť správní orgán nedodržel zákonné náležitosti veřejného ústního jednání, a to tím, že po skončení veřejného ústního jednání nařídil doplnění žádosti o další materiály, jak vyplývá

z výzvy ze dne 13.5. 2008, když k doplnění žádosti došlo až 21.7. 2008. Dále již správní orgán pouze vyrozuměl o možnosti nahlédnout do spisového materiálu. V důsledku toho byli účastníci řízení kráceni na svých procesních právech, neboť proti doplněným podkladům již nemohli podat námitky, které lze podávat pouze do skončení veřejného ústního jednání. Tímto postupem contra legem zatížil správní orgán řízení vážnou procesní vadou, spočívající ve zmaření naplnění účelu právního institutu veřejného ústního jednání a současně znemožnil realizaci oprávnění účastníka podat námitky.

Odvolatel znovu podává, že s ohledem na shora uvedené skutečnosti nemůže být předmětné rozhodnutí po právu, když v řízení, které mu předcházelo, byl porušen zákon. Žadatel, coby účastník řízení, byla zjednána zjevná výhoda, což je v rozporu se zásadou rovnosti stran a zásadou nestrannosti správního orgánu, uvozenými ustanovením § 7 odst. 1 správního řádu.

Shora uvedená argumentace shodně dopadá na skutečnost, že správní orgán rozhodl o sloučení řízení o umístění stavby SOKP stavba 518 Ruzyně - Suchdol a rozhodnutí o ochranném hlukovém pásmu podél SOKP 518 až po ukončení veřejného ústního jednání dne 17.6.2008. Správní orgán vadně uplatnil zásadu koncentrace řízení na úkor zásady rovnosti procesních stran. Tím byla shodně omezena procesní práva účastníků, neboť nemohli vznést námitky proti celému předmětu řízení.

Dále je řízení zatíženo vážnou vadou spočívající v postupu správního orgánu, který v rámci veřejného ústního jednání uváděl účastníky řízení v omyl, neboť účastníkům opakovaně podával, že žádost o umístění stavby je v souladu s územním plánem hl.m. Prahy, když mu z vlastní úřední činnosti bylo známo, že změna Z1000/00 územního plánu sídelního útvaru hl.m. Prahy, která řeší některé změny trasování SOKP, nebyla v orgánech hl.m. Prahy projednána a nenabyla právní moci. Právní moc předmětného rozhodnutí nastala až k 10.7.2008.

Shora uvedené vady v procesním postupu správního orgánu svědčí o zmatečnosti řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí, a proto předmětné rozhodnutí není po právu.

VII.

Odvolatel považuje výrok správního rozhodnutí po právní stránce za nesprávný, neboť je v rozporu s právními předpisy a skutková zjištění neodpovídají provedenému dokazování.

Rozhodnutí nevychází ze skutkového stavu podkladových materiálů, když vláda svými usneseními a zpracovanou studií dosud nerozhodla o vedení SOKP. Stavební úřad měl v takovém případě řízení zastavit dle § 66 odst. 1 písm. g) stavebního zákona, protože žádost byla zcela zjevně bezpředmětná. Vláda vydala usnesení č. 631 ze dne 10.11.1993 a č. 1064 ze dne 19.9.2007, na základě kterých má teprve dojít k rozhodnutí o variantě SOKP a dosud tak nebylo učiněno. Vzhledem k tomu, že řízení ze strany stavebního úřadu nebylo z tohoto důvodu zastaveno, je řízení stíženo vadou, která činí předmětné rozhodnutí nepřezkoumatelným.

VIII.

Rozhodnutí není opřeno o žádné skutkové skutečnosti, že veřejný zájem na vybudování SOKP převažuje nad veřejným zájmem ochrany přírody a ochranou architektonických a urbanistických hodnot v území. Naopak např. studie „Posouzení variant „J“ a „Ss“ severozápadního segmentu SOKP“, zadaná ministerstvem dopravy, zcela zřetelně preferuje variantu „Ss“ nad variantou „J“. Dále stanovisko EIA MŽP ze

dne 30.4. 2002 jednoznačně upřednostňuje severní trasu: „Doporučená varianta: Na základě závěrů posudku je možné konstatovat, že z hlediska vlivů na životní prostředí lze akceptovat realizaci variant označených v dokumentaci jako Ss a J, ostatní varianty byly vyloučeny. Z hlediska vlivů na životní prostředí doporučujeme realizaci varianty Ss, kterou považujeme v dlouhodobém horizontu za vhodnější. Varianta J je krajním řešením, jehož realizaci lze připustit v případě, že projednání konceptu územního plánu velkého územního celku Pražského regionu vyloučí možnost realizace varianty Ss.“

Kdyby stavební úřad rozhodoval dle zásad stavebního zákona, musel by žádost odmítnout s tím, že varianta „J“ odporuje ochraně architektonických a urbanistických hodnot v území a ochraně přírody, když zároveň připadá v úvahu jiná varianta, která je v souladu s požadavky stavebního zákona. Odbor stavební MHMP je povinen rozhodovat podle základních zásad činnosti správních orgánů upravených v § 2 správního řádu, kde § 2 odst. 4 výslovně uvádí, že správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem. Podle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Zároveň ale správní orgán hodnotí podklady podle své úvahy, pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný. Veřejným zájmem je stavba levnější a k okolí šetrnější varianty SOKP, neboť stavba bude realizována z veřejných prostředků a je tedy ve veřejném zájmu, aby vynaložené náklady byly co nejnižší.

Odbor stavební MHMP jako stavební úřad má dle § 4 odst. 2 stavebního zákona postupovat v součinnosti s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy.

K tomu odvolatel připomíná ustálenou soudní judikaturu a především rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ČR, vedené pod sp. zn. 6 As 48/2006-118 ze dne 27.3.2008, ve kterém se mimo jiné uvádí, že z rozhodnutí by mělo být patrné, jaké skutečnosti bral žalovaný v potaz při hodnocení zájmu na ochraně přírody a naopak jaké vzal v potaz při hodnocení jiného veřejného zájmu. Z porovnání těchto skutečností pak musí být zřejmé, proč byl upřednostněn jiný veřejný zájem nad zájmem na ochraně přírody. Z rozhodnutí žalovaného však není zřejmé to nejdůležitější: tj. vyhodnocení zamýšleného zásahu z hlediska dopadů na přírodu a jeho srovnání naopak s přínosem tohoto zásahu pro společnost, aby bylo možno vůbec posoudit, který zájem převažuje. S ohledem na tyto skutečnosti kvalifikoval městský soud napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné, a proto rozhodnutí žalovaného s odkazem na § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a § 78 odst. 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Pro úplnost ještě soud dodal, že podmínky stanovené v rozhodnutí investorovi měly být splněny již ke dni rozhodování o výjimce, resp. měly být již obsahem samotného záměru, ke kterému potom měli mít účastníci řízení právo se vyjádřit. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když žalovaný ve svém rozhodnutí hodnotí pouze jiný veřejný zájem, nijak se však již nezabývá zájmem ochrany přírody.

Dále pak odvolatel poukazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 70/97, který přímo uvádí: "Při posouzení povahy ochrany životního prostředí z hlediska uvedeného rozlišování nutno přisvědčit názoru stěžovatele, podle něhož skutečnost, že životní prostředí je veřejným statkem (hodnotou) ve smyslu preambule Ústavy a Listiny a čl. 7 Ústavy, nevylučuje existenci subjektivního práva na příznivé životní prostředí (čl. 35 odst. 1 Listiny), jakož i práva v zákonem stanoveném rozsahu se jej domáhat." Rovněž je zde odkaz na čl. 41 Listiny, který uvádí, že je možno se tohoto práva domáhat v mezích zákonů, které toto ustanovení provádějí. Jestliže správní orgán

rozhoduje o zásahu do takovéhoho ústavou zaručeného práva, musí správní orgán vedle veřejného zájmu přezkoumat i zájem ochrany přírody. Takové porovnání však předmětné rozhodnutí zcela postrádá a správní orgán se s námitkou účastníka nevypořádal tak, jak mu zákon ukládá.

Z uvedených důvodů je odvoláním napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a v rozporu se zákonem.

IX.

Odvolatel považuje výrok správního rozhodnutí po právní stránce za nesprávný, neboť vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu a nemá tak oporu v provedeném dokazování, které bylo podkladem pro rozhodnutí.

Stavební úřad nerozhodl dle ustanovení § 90 písm. e) stavebního zákona, neboť při posuzování záměru žadatele je povinen posoudit, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních předpisů (EIA), popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

Pokud se návrh na vydání územního rozhodnutí změní, je zapotřebí přinejmenším ověřit platnost dosavadního stanoviska. To se týká i předmětného stanoviska vydaného podle zákona č. 244/1992 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí. V tomto případě mělo dojít ke změně návrhu, a to ohledně Podmínky č. 3 předmětného stanoviska EIA - posunutí portálu západně o 455 m. Správní orgán považuje tuto podmínku EIA za technicky nemožnou, (viz. str. 29 rozhodnutí), ale současně nesprávně akceptuje stanovisko EIA jako právně souladný podklad pro rozhodnutí. S tímto rozparem se správní orgán nevypořádal a porušil tak povinnost uloženou mu v ustanovení § 51 odst. 3 správního řádu, neboť jestliže je zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

Stanovisko EIA ze dne 30.4.2002 není řádným podkladem pro vydání rozhodnutí ve správním řízení pro předložený projekt a jeho použití správním orgánem porušuje ustanovení správního řádu, především § 50 odst. 3, tedy požadavek, aby byla splněna povinnost správního orgánu zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Ke splnění tohoto zákonného požadavku je vyžadováno předložení aktuálního hodnocení vlivu stavby na životní prostředí (EIA).

Podmínky souhlasu nebo závazného stanoviska dotčeného orgánu, vydaného podle zvláštního předpisu, platí vedle vydaného územního rozhodnutí, což se týká i stanoviska vydaného podle zákona č. 244/1992 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí.

Požadavky vymezené v EIA jsou dle správního orgánu technicky neproveditelné, což správní orgán nijak nedoložil, a z technického hlediska je tento výrok neudržitelný, a současně došlo k významným změnám v stavebně technických parametrech předmětné žádosti o územní rozhodnutí, jak vyplývá z průběhu řízení a především z požadavků správního orgánu na změny a doplnění ze strany žadatele.

Podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb. o posuzování vlivů na životní prostředí může být platnost stanoviska EIA prodloužena o dva roky, nedošlo-li k podstatným změnám realizace záměru, podmínek v dotčeném území, k novým znalostem souvisejícím s věcným obsahem dokumentace atd.

V případě změn návrhu na umístění stavby by mělo být vydáno kompetentním orgánem, tedy Ministerstvem životního prostředí ČR, stanovisko EIA jiné, s jinými podmínkami a v působnosti zákona č. 100/2001 Sb. účinného od 1.1. 2002, neboť

předmětné změny v žádosti o vydání územního rozhodnutí následovaly až po tomto datu a je na místě je považovat za změny významné. Územní rozhodnutí se tak neopírá o podklad, který zákon vyžaduje.

Pro nutnost předložení nového hodnocení vlivu stavby na životní prostředí EIA z hlediska naplnění požadavku zákonnosti rozhodnutí svědčí též argumentace správního orgánu, podle níž je stavba ve smyslu ustanovení § 17 odst. 1 stavebního zákona ...technicky zvlášť obtížnou nebo neobvyklou stavbou nebo opatřením s rozsáhlejšími účinky na životní prostředí...

Správní orgán zkrátil odvolatele na jeho procesních právech, když se nevypořádal s námitkou neplatnosti EIA podle zákona a v rozporu s ním ji nadále považuje za řádný podklad pro rozhodnutí.

X.

Odvolatel považuje výrok správního rozhodnutí po právní stránce za nesprávný, neboť spočívá na nesprávné úvaze správního orgánu uváděné v odůvodnění. V rámci námítky odvolatele, kterou poukazoval na nesoulad navrhovaného umístění stavby s rozhodnutím Evropského parlamentu a Rady č. 1692/96/ES ze dne 23.7.1996, o hlavních směrech Společenství pro rozvoj transevropské dopravní sítě, ve znění Rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 1346/2001/ES a č. 884/2004/ES, OST MHMP jako správní orgán dospěl k závěru, že výklad pojmu "hlavní sídelní útvar" není nikterak definován, a proto umístěvaná stavba není v rozporu s podmínkami evropských norem, pak je takový závěr nepřezkoumatelný.

Správní orgán je povinen se vypořádat s výkladem takového pojmu, který považuje za podstatný z hlediska rozhodnutí o uplatněné námitce. Jestliže tak neučinil, nemůže na absenci takového institutu postavit závěr, že k rozporu nedošlo. Správní orgán měl pojem "hlavní sídelní útvar" podrobit standardnímu právnímu výkladu a svůj závěr opřít o takovýto výklad. Za dané situace se pak zjevně jedná o vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné rozhodnutí. Odvolatel zastává právní názor, že pro interpretaci předmětného pojmu lze vyjít z jazykového právního výkladu. Sídelní útvar je pojem používaný v rámci správního práva v problematice územního plánování, kde nástroje územního plánování se dělí podle velikosti řešeného území na tři stupně: velký územní celek, sídelní útvar (např. Územní plán sídelního útvaru hlavního města Prahy) a zónu. Ministerstvo pro místní rozvoj ČR pak provozuje Územně-identifikační registr základních sídelních jednotek. Sídelní jednotka je zde standardním prvkem prostorové identifikace. K tomu pojem "hlavní" je ve spojení s městem používán v působnosti zákona č. 131/2000 Sb. o hlavním městě Praze. Odvolatel má tedy důvodně za to, že pojem "hlavní sídelní útvar" je na místě vykládat tak, že se jedná o hlavní město Prahu. Správní orgán však jiný výklad nepředložil, ani nezajistil výklad ze strany orgánů EU. Dále nutno podotknout, že za využití interpretační metody *a minori ad maiore* platí, že pokud by pojem dopadal i na menší sídelní útvary, než je hlavní město Praha, tím spíše dopadá i na hlavní město Prahu.

Správní orgán se s námitkou účastníka nevypořádal tak, jak mu zákon ukládá, tím omezil účastníka v jeho procesních právech a zatížil tak řízení vadou, v důsledku které je rozhodnutí nepřezkoumatelné.

XI.

Výrok odvoláním napadeného rozhodnutí je dále nesprávný, neboť správní orgán nedodržel zákonné náležitosti rozhodnutí, když ve výroku odkazuje na přílohy, jež svou neurčitostí zakládají nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí.

Pro úplnost územního rozhodnutí z hlediska vymezení stavebního pozemku, se přílohy dělí na informativní a ty, jež jsou součástí výroku. Stavební pozemek musí být v rozhodnutí určen jednoznačně a nepochybně. V územním rozhodnutí byl učiněn odkaz na přílohy, které však postrádají grafickou část geometrického plánu.

Například, pokud jde o část pozemku, musí zde být jasně určeno a geometricky zaměřeno, jaká je výměra a nové parcelní číslo. Nestačí grafické znázornění, chybí-li srovnávací sestavení parcel a výkaz výměr.

Rozhodnutí tak trpí nedostatkem úplnosti a určitosti, jelikož neodpovídá podmínkám stavebního zákona a katastrálního zákona, pokud vymezení stavebního pozemku není naprosto přesné a určité.

XII.

Výrok odvoláním napadeného rozhodnutí je dále nesprávný, neboť správní orgán se nevypořádal zejména s námitkami odvolatele tak, jak mu zákon ukládá a účastníka zkrátil na jeho procesních právech.

Argumentaci především k námitkám označenými pod body 2,6,7,10,13 považuje odvolatel za nedostatečnou a nepřezkoumatelnou.

Ohledně námítka uvedené pod bodem 13 správní orgán v odůvodnění argumentuje důvody uvedenými na str. 23 a 24 předmětného rozhodnutí. Na těchto stranách se však nenachází žádné důvody vysvětlující, proč nebylo námitce vyhověno.

Z argumentace k námitce uváděné pod bodem 14 vyplývá, že k řádnému doplnění žádosti nedošlo do lhůty určené správním orgánem a řízení proto mělo být zastaveno dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu (pozn. dokumentace nebyla doplněna ani do data vydání rozhodnutí).

K námitce uvedené pod bodem 18 správní orgán v odůvodnění nesprávně argumentuje, že zákonnost způsobu financování stavby není veřejným zájmem.

Argumentace k námitce uváděné pod bodem 20 - výdych tunelu Rybářka není zahrnut ve studii EIA - je nepřezkoumatelná, neboť není uvedeno, jak konkrétně se správní orgán s jednotlivými podmínkami vypořádal, pouze je vágně konstatováno, že se tak stalo.

K námitce uvedené pod bodem 26 správní orgán vadně argumentuje, že mu nepřísluší hodnotit stanoviska dotčených orgánů de facto po obsahové stránce. Takové rozhodnutí o námitce je nedostatečné a nesprávné, neboť správní orgán má dle § 4 odst. 2 stavebního zákona postupovat v součinnosti s dotčenými orgány chránící veřejné zájmy a dále dle ustanovení § 90 písm. e) stavebního zákona, neboť při posuzování záměru žadatele je povinen posoudit, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních předpisů (EIA), popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

Správní orgán se nevypořádal s požadavkem odvolatele uváděným pod I. - vypracování projektů řešení krizových situací, neboť v odůvodnění vágně odkazuje na spisový materiál, aniž by uvedl konkrétní důvody, které jej k předkládaným závěrům vedly. Shodně k požadavku II. - nesouhlas s projektem řešení dopravy během výstavby správní orgán neuvedl žádné konkrétní důvody, ani řádně neoznačil konkrétní podmínky, pouze neurčitě uvádí že : „*V podmínkách rozhodnutí pak jsou stanoveny podmínky pro upřesnění tohoto řešení.*“ Z předložené citace je patrna nepřezkoumatelnost takového závěru správního orgánu.

Z výše uvedeného vyplývá, že výrok rozhodnutí je vnitřně rozporný, neboť nekoresponduje se skutečnostmi uváděnými v odůvodňovací části. V odůvodnění rozhodnutí podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu musí správní orgán uvést důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Smyslem odůvodnění správního orgánu je jednak doložení správnosti i zákonnosti postupu správního úřadu, jakož i vydaného správního rozhodnutí. Z odůvodnění musí být zřejmé jak skutkové tak právní předpoklady, z nichž správní orgán vycházel při hodnocení konkrétní skutkové podstaty a při její subsumpci pod určité ustanovení zákona, a musí zejména obsahovat a vyčerpávat celý petit návrhu, zejména právní úvahy o něm a důvody, které k úřednímu výroku vedly.

Správní orgán tak nepostupoval a v rozporu se zákonem zkrátil účastníka řízení na jeho procesních právech.

XIII.

1) K tvrzení správního orgánu, že „žadatel zajistil, aby informace o jeho záměru a o tom, že ...“ (str. 27 rozhodnutí) : Vzhledem k zásadní důležitosti splnění této zákonné povinnosti ze strany žadatele (viz důsledky jejího nesplnění pro další průběh územního řízení), je strohá formulace stavebního úřadu použitá v odůvodnění rozhodnutí „žadatel zajistil ...“ (celá formulace je navíc doslova opsána z textu stavebního zákona) zcela nedostačující. Mělo by být zásadně uvedeno, kde - na jakém místě - na jakých pozemcích (v tomto případě - je-li v odůvodnění použit výraz „pozemcích“ - mohlo by jít o celou navrhovanou trasu stavby, což je samozřejmě zcela nerealistické - ve skutečnosti by měla být tato informace umístěna nejméně na několika místech celé trasy stavby) byla informace o záměru (klíčový je zde zákonný požadavek na obsah této informace) umístěna a připojeno konstatování stavebního úřadu, že na místě splnění této povinnosti skutečně ověřil, když stavební úřad by měl o této skutečnosti pořídit i nezpochybnitelný doklad (např. fotodokumentaci) pro případ, že by bylo namítáno nesplnění této povinnosti. Použitá formulace (viz výše) zcela jasně nasvědčuje tomu, že stavební úřad svoji povinnost v daném případě nesplnil a v takovém případě se tak stává zákonný požadavek, který v žádném případě není jen formální (viz výše uvedené důsledky jeho nesplnění) fakticky pouhou formalitou bez jakéhokoliv skutečného významu.

2) K odůvodnění rozhodnutí o námitce č. 3/b (str. 30 rozhodnutí): argumentace správního orgánu k namítanému nesouladu s rozhodnutím Evropského parlamentu a Rady č. 1692/96/ES ze dne 23. 7. 1996 je nepřijatelná. Jestliže existují dva možné výklady jednoho pojmu (např. „širší“ a „užší“) správní orgán se musí při svém rozhodování k jednomu z nich přiklonit a ten pak pro odůvodnění svého rozhodnutí použít, přitom své rozhodnutí (to který z obou možných výkladů akceptoval) musí vždy řádně odůvodnit. Oba výklady nemohou být současně správné, byť jsou oba „teoreticky“, jak správní orgán uvádí, možné.

Tato část odůvodnění předmětného rozhodnutí (str. 31) je ze shora uvedeného důvodu naprosto chybná a nelze ji proto akceptovat.

3) K odůvodnění rozhodnutí o námitce č. 4/a (str. 32 rozhodnutí): správní orgán se vůbec nevypořádává s uvedenou námitkou, když ta uvádí, že ... „dokumentace pro

územní řízení je v hrubém nesouladu s řešením, k němuž bylo vydáno stanovisko EIA". Jde tedy o námitku nesouladu dokumentace pro vydání územního rozhodnutí s výsledkem procesu EIA. Stavební úřad však v odůvodnění svého rozhodnutí (str. 32) uvádí, že : „*Nemá k dispozici dokumentaci předkládanou k posouzení vlivu navrhované stavby na životní prostředí, ... a že se jedná o jeden z podkladů pro vydání stanoviska EIA, který mu nepřísluší posuzovat*”.

Jde o naprosté nepochopení obsahu podané námítky a stavební úřad tak rozhodl a odůvodnil zcela jinou námitku, než která byla účastníkem řízení ve skutečnosti uplatněna!

4) K odůvodnění rozhodnutí o námitce č. 12 body 8) a 9) (str. 36 rozhodnutí): správní orgán vůbec nereaguje na obsah obou námítek, které dokumentaci v podstatě vytýkají „neúplnost, nesourodost a nepřehlednost“, když pouze stereotypně opakuje, že „dokumentace byla dne 19. 6. 2008 doplněna“ (str. 39 rozhodnutí) resp. „Žádost byla zcela doplněna dne 21.7.2008“ (str. 27 rozhodnutí).

Takové odůvodnění zamítnutí námítek je naprosto nedostatečné a tudíž zcela nepřijatelné.

5) K odůvodnění rozhodnutí o námitce č. 15 (str. 43 rozhodnutí): správní orgán zde tak jako na řadě dalších míst tohoto rozhodnutí uvádí, že „... je vázán návrhem, tak jak byl podán a není oprávněn jej nijak měnit (doplňovat), stejně tak jako není v jeho kompetenci posuzovat správnost dopravního řešení navrhované stavby.“ (str. 43 rozhodnutí). Vázanost správního orgánu návrhem žadatele, která v návrhovém řízení samozřejmě platí, však nepochybně neznamená, že by stavební úřad tento návrh byl povinen akceptovat v té podobě, jak byl podán, a nebyl oprávněn jej jakkoliv hodnotit, jak z formulací stavebního úřadu opakovaně vyplývá.

Pravý opak je však pravdou; stavební úřad musí návrh vždy hodnotit z hlediska jeho „správnosti“ a to v celém rozsahu své působnosti jako správního orgánu, který ve věci rozhoduje. Z formulací opakovaně použitých stavebním úřadem jako odůvodnění zamítnutí všech podání, která v mnoha případech namítají (zjednodušeně a souhrnně řečeno) „nesprávnost“ navrhovaného řešení, by vyplývalo, že správní orgán ve věci vlastně vůbec nerozhoduje, ale je povinen pouze automaticky akceptovat řešení navrhované žadatelem, aniž by měl možnost nebo dokonce povinnost jej jakkoliv posuzovat (přezkoumávat), když předtím jenom mechanicky shromáždí stanoviska dotčených orgánů a další podklady.

To je naprosto nepřijatelný přístup ke správnímu rozhodování.

6) K odůvodnění rozhodnutí o námitce č. 36/1 (str. 53 rozhodnutí): správní orgán k odůvodnění zamítnutí této námítky použil formulaci „... po uvedení stavby č. 518 do provozu zůstávají intenzity na některých komunikacích přibližně stejné, ... Z těchto důvodů by nemělo tedy dojít ani k překročení...“ (str. 54 rozhodnutí), která je naprosto nepřijatelně neurčitá.

Jestliže se tvrdí, že by k něčemu „nemělo dojít“, je v takovém tvrzení nepřímo obsažena možnost, že k tomu také dojít může, a v tom případě je nezbytně nutné se zabývat možnými důsledky takové varianty na zákonem a dalšími právními předpisy chráněné veřejné zájmy.

7) K odůvodnění rozhodnutí o doplněných námitkách č. 6 (str. 59 rozhodnutí):

V případě tak závažné chyby ve zpracování klíčového podkladu pro rozhodnutí (studie oslunění), když správní orgán přiznává, že původní studie byla zpracována chybně, je lakonická formulace „ve studii oslunění došlo k chybě, tato chyba byla odstraněna“, nepřijatelně stručná, když by nepochybně mělo být uvedeno, v čem spočívala chyba původní studie, jak k ní došlo, kdo je za ni zodpovědný a jakým způsobem bylo zajištěno, že doplněná studie již tuto chybu nemohla obsahovat (jak to bylo ověřeno).

XIV.

Správní orgán (MHMP OST) neměl příslušnost k vydání rozhodnutí o ochranném hlukovém pásmu.

Opatřením MMR č.j. 27876/2003-63/K-2482/03 ze dne 3.12.2003 bylo stanoveno, že územní řízení o umístění obou staveb provedou jako stavební úřady ÚMČ Prahy 6 a ÚMČ Prahy 8, když jak je z textu citovaného opatření zřejmé, šlo výlučně o pravomoc pro provedení územního řízení o umístění staveb a nikoliv pro vyhlášení ochranného hlukového pásma.

Vzhledem k zastavení původního územního řízení v roce 2006 a zahájení nového v roce 2007 bylo opatřením MMR č.j. 6424/2007-83/K-392/07 ze dne 6. 3.2007 znovu stanoveno, že územní řízení o umístění obou staveb provedou opět oba výše uvedené stavební úřady.

V návaznosti na tato obě opatření MMR si MHMP OST vyhradil pravomoc stavebního úřadu pro územní řízení o umístění obou staveb (opatření č.j. MHMP-181136/2003/OST/Ky ze dne 19.12.2003 a HMHP 109099/2007/OST/Ky ze dne 13.3.2007).

Vzhledem k obsahu shora uvedených opatření je zřejmé, že MHMP OST nebyl příslušný pro vedení územního řízení pro stanovení ochranného hlukového pásma pro stavby 518 a 519 (viz část II. výroku obou předmětných rozhodnutí) a vydání rozhodnutí o něm, když působnost měl pouze pro vedení řízení a vydání rozhodnutí o umístění obou staveb (viz část I. výroku obou předmětných rozhodnutí).

Výroková část odvoláním napadených rozhodnutí je nesprávná, neboť správní orgán vedl řízení nezákonným způsobem.

XV.

Navrhovatelem této celospolečensky a ekonomicky významné stavby je příspěvková organizace ústředního orgánu státní správy ve věci dopravní infrastruktury Ministerstva dopravy - Ředitelství silnic a dálnic (dále ŘSD), zastoupené generálním ředitelem. Nicméně návrh na zahájení územního řízení ve věci SOKP- stavba 518 ani návrhy na sloučení tohoto správního řízení se správním řízením o Ochranném hlukovém pásmu podél stavby SOKP 518 nepodal navrhovatel. Návrh na vydání rozhodnutí o umístění stavby SOKP 518 - a zdůrazňujeme, že pouze návrh na územní rozhodnutí o umístění stavby, nikoli o ochranném hlukovém pásmu - podala dne 31.1.2007 soukromá obchodní společnost VIS a.s. Tato společnost však nedisponovala plnou mocí k podání těchto společensky velmi diskutovaných návrhů. Plná moc byla vystavena 30.5. 2003 tehdejším statutárním orgánem organizační složky ŘSD ČR, ředitelem závodu Praha Ing. Aloisem Lichnovským jako plná moc prostá, nikoli jako procesní plná moc pro generální zastoupení. Plná moc zástupce státního investora neopravňovala k podání návrhu na umístění stavby 518 a případně souvisejících správních rozhodnutí týkajících se této stavby, neboť opravňovala tuto soukromou obchodní společnost pouze k činnostem v plné moci vymezeným. Plná moc je jednostranným právním úkonem, kterým zastoupený - zmocnitel (ŘSD) dává

na vědomí třetím osobám, že zvolený zástupce – zmocněnec (VIS a.s.) je oprávněn za něj jednat a v jakém rozsahu.

Odvolatel je účastníkem řízení ve smyslu §85 odst. 2 stavebního zákona, dále je ve smyslu zákona o hlavním městě Praze a Statutu hl. města Prahy samostatným subjektem, který je nositelem práv a povinností a který zejména z titulu zákonných oprávnění dbá o rozvoj městské části a zkvalitnění životního prostředí jejích občanů. Jako takový je odvolatel oprávněn žádat po správním orgánu zplnomocnění právní osoby, která za navrhovatele jedná a svým návrhem zasahuje do ústavně zaručených práv občanů městské části.

Plná moc, která měla prokázat oprávnění obchodní společnosti VIS a.s., toto oprávnění k podání návrhu na zahájení výše uvedených správních řízení neobsahovala. Podle ustanovení §33 zákona č. 500/2004, správního řádu, účinného v době podání návrhu musí být podpisy na plné moci úředně ověřeny. Avšak návrh byl podán po účinnosti novelizace správního řádu bez úředně ověřených podpisů. Statutární orgán navrhovatele – generální ředitel ŘSD - byl přítomen na ústním veřejném jednání dne 10.3.2008. Nicméně nezhojil před ním přednesenou námitku postupem podle § 33 zákona č.500/2004 a neprohlásil zmocnění spol. VIS a.s. ústně do protokolu.

Tímto postupem nebyla účastníkům řízení jako třetím osobám řádně doložena právní skutečnost existujícího zastoupení státního investora soukromou právní osobou.

Správní orgán posoudil tuto námitku jako nedůvodnou se zdůvodněním, že účastníkovi nevznikla škoda. Ovšem posouzení vzniklé škody náleží při podání návrhu na náhradu škody soudu, nikoli správnímu orgánu jako vykonavateli moci veřejné při zachování zákonnosti veřejné správy. Posouzení správního orgánu je tedy v této věci zcela irelevantní.

XVI.

Správní orgán vydávající výše uvedená rozhodnutí postupoval zcela nesprávně v řízení o ochranném hlukovém pásmu podél stavby SOKP 518.

Správní orgán považoval v rozporu se stavebním zákonem, respektive s požadavky dané vyhl. 503/2006 Sb.(obsahové náležitosti dle přílohy 8 části B vyhl.) přípis formou jedné věty „*A zároveň žádáme o vydání rozhodnutí o ochranném pásmu na stavbu SOKP 518 Ruzyně – Suchdol.*“ uvedený na průvodním dopise ze dne 4. února 2008, kterým byla doplněna žádost, za žádost o vydání rozhodnutí o hlukovém pásmu. Dne 5.2.2008 oznámil správní orgán termín ústního jednání pro obě řízení na 10.3.2008. Dne 13.5. 2008 vydal správní orgán výzvu na doplnění návrhu resp. o uvedení žádosti o ochranné hlukové pásmo do souladu s vyhláškou 503/2006 Sb. Dne 17.6.2008 OST MHMP vydal usnesení o sloučení řízení o umístění stavby s řízením o ochranném hlukovém pásmu. Teprve o dva dny později dne 19.6.2008 byla podána řádná žádost o vydání rozhodnutí o hlukovém pásmu v souladu s vyhl. 503/2006 Sb..

Správní orgán v rozporu se stavebním zákonem a správním řádem zahájil řízení o ochranném hlukovém pásmu, dále správní orgán rozhodl o sloučení řízení o umístění stavby s rozhodnutím o ochranném hlukovém pásmu až po ukončeném veřejném ústním jednání ještě před obdržetím řádné žádosti, a tím porušil správní i stavební řád.

Správní orgán vadně uplatnil zásadu koncentrace řízení na úkor zásady rovnosti procesních stran. Tím byla shodně omezena procesní práva účastníků, neboť nemohli vznést námitky proti celému předmětu řízení.

XVII.

Správní orgán vydávající výše uvedená rozhodnutí neprověřil materiální pravdu předloženého rozhodnutí správního.

Pod bodem 6 výzvy z 15.3.2007, byl žadatel vyzván k doplnění stanovisek vlastníků nebo správců dopravní infrastruktury, neboť původní stanoviska pocházející z let 2003 a 2004 k původnímu návrhu již nebyla platná nebo nebyla vůbec vydána. V doplněné žádosti o vydání rozhodnutí dne 31.1. 2008 bylo opět prokázáno, že žadatel o nová stanoviska nepožádal, tato stanoviska nebyla v souladu s výzvou správního orgánu aktualizována. V době konání ústního veřejného jednání tato zásadní stanoviska orgánu státní správy ve věci napojení na stávající dopravní infrastrukturu platná nebo vydána nebyla a nezohledňovala stav v době podání návrhu.

Odbor dopravy a životního prostředí Úřadu městské části Praha 6, jako věcně a místně příslušný silniční správní orgán vydal dne 18.7.2008 pod č.j. MCP6 050537/2008 rozhodnutí o povolení dopravního připojení SO jako součásti „stavby č.518 Ruzyně-Suchdol SOKP“, SO č. 114 (propojující místní komunikace III. třídy Na mírách a Suchdolská), SO č. 115 propojující místní komunikace III. třídy Na mírách a Havraní a křížící se s místními komunikacemi Suchdolská a K Drsnici), SO č. 119 (severní pokračování místní komunikace III. třídy Na Rybářce), SO č. 120 (propojující komunikaci SO č. 119, prodloužení místní komunikace III. třídy Na Rybářce a Otvovická) a SO č. 126 (propojující místní silnici II. třídy Kamýcká s místními komunikacemi III. třídy Ke kozím hřbetům a Dvorská) dle §10 odst. 1 a odst. 4 zákona č. 13/1997 Sb.

Jedná se o rozhodnutí ve správním řízení, kdy majitel a správce předmětných komunikací III. třídy (komunikací Na mírách, Havraní, K Drsnici, Otvovická, Ke kozím hřbetům, Dvorská), městská část Praha – Suchdol, nebyl účastníkem řízení a nebyl správním orgánem dotázán k vyjádření svého stanoviska a námitek.

Dne 8.9.2008 Odbor dopravy MHMP jako nadřízený správnímu orgánu, který rozhodnutí o napojení zahájil dle §95 odst. 1 správního řádu z moci úřední přezkumné řízení č.j. 504432/2008/DOP 04/Mi a po předběžném posouzení věci došel k závěru, že lze mít důvodně za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a je nutno je přezkoumat.

Správní orgán byl o neřádném rozhodnutí věcně příslušného silničního správního orgánu informován formou námítky podané navrhovatelem dne 14. srpna 2008.

Správní orgán zkrátil odvolatele na jeho procesních právech, když se nevypořádal s námitkou o neplatnosti vydaného stanoviska silničního správního úřadu.

XVIII.

Správní orgán zahájil územní řízení, přičemž předložený návrh byl v rozporu s územním plánem. Návrhy na umístění stavby SOKP 518, respektive projektová dokumentace těchto staveb, byla v rozporu v době zahájení řízení i v době veřejného projednávání s územním plánem sídelního útvaru hl. města Prahy a to proto, že zahrnovala aspekty změny územního plánu Z1000/00, která byla přijata až opatřením obecné povahy č.1/2008 a je platná od 10.7.2008.

Odvolatel tuto skutečnost namítal. Námitce však vyhověno nebylo s odůvodněním, že v době vydání rozhodnutí byla změna Z1000/00 platná.

Tento postup je třeba shledat jako účelový, nemající zákonný podklad. Dokazuje se

tím, že toto správní řízení nevedl správní orgán tak, aby byla zjištěna materiální pravda. Správní orgán vedl řízení ve snaze vyhovět za všech okolností pouze žadateli, a naproti tomu byl účastníkům řízení odepřen zákonný správní proces. To je v rozporu se zásadami vedení správního řízení.

XIX.

Ze shora uvedených důvodů účastník řízení navrhuje, aby odvolací orgán odvolání vyhověl, napadené rozhodnutí pro rozpor s právními předpisy zrušil a řízení zastavil.

S pozdravem

Ing. Petr Hejl
starosta MČ Praha - Suchdol